

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תשפו

ערב שבת קודש פ' חוקת-בלק (באה"ק - בלק)

- חג הגאולה י"ב תמוז ה'תשס"ט

שנת הקהל

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת השישים לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ז שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכי"ר

לעילוי נשמת

מרת נעכא ב"ר גרשון ע"ה

נפטרה מוצש"ק פ' קרח, וא"ו תמוז ה'תשס"ט

ובעלה הרה"ח וכ"ו עוסק בצ"צ ר' אברהם יצחק

ב"ר ברוך שלמה ע"ה

נפטר ביום ב' אייר ה'תשנ"ב

גליק

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י משפחתם שיחיו

* * *

לעילוי נשמת

הו"ח וכו' ר' מנחם מענדל הלוי

ב"ר לייב יואל הלוי ע"ה

נפטר ביום י"ב אייר ה'תשנ"ז

וזוגתו מרת רחל בת ר' מרדכי ע"ה

נפטרה ביום ט' תמוז ה'תש"ס

קאטש

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י בנם

הרה"ת ר' ברוך שמעון הלוי וזוגתו מרת פנינה

ומשפחתם שיחיו קאטש

ולזכות נכדם

הת' שאלתיאל משה חזקיהו הלוי בן פנינה שיחי'

לרפואה שלימה וקרובה תיכף ומיד ממש

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל חוב' פאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולע"ה ר' יוסף ארי' לייב ב"ר משה באר חוב' מרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה ולע"ה ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל
והקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

3

זוהי הישנה שמלך המשיח נגלה בו / משיחת שיפ בלק התש"א

7 זמן הגאולה

7

כל הסימנים ד"עקבתא דמשיחא" מתגלים כעת / פרשת השבוע באור הגאולה

12 המעשה הוא העיקר

12

קער אַ וועלט היינט / הוראות למעשה בפועל

14 כתי"ק - פרסום ראשון

14

י"ב תמוז שחל בשבת / צילום נדיד מהגהת הרבי על שיחת שיפ חוקת-בלק היחשמי"

המדור "המעשה הוא העיקר" מוקדש

לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

לזכות הרה"ח ר' מנחם מענדל הלוי וזוג' מרת נחמה פייגא שיחיו

ולדיהם: שולמית ובעלה הרה"ח דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי שי' לאבקובסקי מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחיה מוסיא שיחיו שגלוב

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 646-544-5386

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

מחנה הנהגה צדון (משיח) / הנהגה איי בלוי (משיח)

משיח

בס"ד.

בביאור שיבת ההתוודעות בשנה זו ב"ב מסוד (ולא ב"ג מסוד, כסדר הרגיל אצל בעל הגאולה, ולפעמים גם ב"ג מסוד אחרי תפוח) נתבאר שהוא ספני/השבת, יום מנוחה וגאולה (שכל עניינים המכלבלים), במילא מסתמים שההתוודעות הגאולה תהי' ביום השבת (י"ב מסוד) כי שבת היא בסיומה לענין הגאולה. וכפרט שי"ב מסוד הוא גם יום הולדת של בעל הגאולה, מלכו גובר, וגרם להגאולה בו כיום. ונוסף לזה נתבאר שגם בענין הגאולה עצמה יש מעלה ב"ב מסוד שהוא כולל גם י"ג מסוד, כנרשם להלן כפי שתפסנו הטנין, האם נרשם נכון?

ונוסף לזה - יש לומר אז אולי בענין הגאולה עצמה איז י"ב מסוד כולל אין זיק י"ג מסוד (נוסף לזה וואס י"ב מסוד איז יום הולדתו וואס בכחו איז דעמולס געווען די גאולה). ובהקדים:

דער אלטער רבי איז מבאר (לקו"ח צו סו, א. וראה חו"א ס"פ וישב) דער חילוק בין חג הפסח לחנוכה ופורים, אז חג"פ הוא ביום שנעשה הנס, משא"כ חנוכה ופורים הוא ביום מנוחה. וי"א אז דאס איז פארבונדן מיט דעם חילוק צווישן א יו"ם סן החודש (חג"פ) און א יו"ם מדברי סופרים (חנוכה ופורים). ופס"ז י"ל אז ער"ז איז געווען בא די גאולה פון י"ב-י"ג מסוד (א יו"ם מדברי סופרים): י"ב מסוד - יום נצחון התנגד (בדוגמת נצחון המלחמה בכ"ד כסלו), וי"ג מסוד - יום מנוחה שלאח"ז שבו ניחנה חעודת החופש (באופן רשמי), ואחרי יום נקבע ליום התוודעות (ע"ז הרגיל), כנ"ל (בדוגמת יום מנוחה בכ"ה כסלו, שנקבע ליום ראשון דחנוכה).

אז וויבאלד אז יעטר זאך אין קדושה איז כולל פון ספר עניני קדושה, איז אויך א יו"ם מס' כולל אין זיק די מעלה פון א יו"ם מס', האבנס כל הי"א רבנו בעין דאזוייחא חיעו (פסחים ל.ב. וש"ס), און אן ענין מה"ח איז (א) אין זיק דברי סופרים (ב) ליבא חיי ולא רמיא באנייחא (ג) - איז דערפון טובן, אז דער חג הגאולה פון י"ב-י"ג מסוד האס זיך אויך מעין יו"ם מה"ח, שנקבע ביום שנעשה הנס (ענינים ביום שלפני), ובמילא איז טובן י"ב מסוד כולל אין זיק אויך י"ג מסוד. ובפרט ע"פ האמור לעיל, אז י"ב מסוד איז דער יום הולדת פון דעם בעל השמחה והגאולה, וואס האט גורם געווען צו די גאולה באחר יום.

[ובהמשך הטנין נתבאר בהשיחה שכל זה הוא בהדגשה יחידה ב"ב מסוד שנה זו, שסתחילים לומר קאפיטל ק"ז בחתמים, "הודו לה" כי טוב לעולם מסוד", ע"ז "ארבעה צדיקין להודו כו" סי' שהי חנוש בבית האסורים. ויצא"ל.]

הנס, ובמילא איז מובן [?] אז י"ב תמוז כולל אין זיק אויך י"ג תמוז.

ובפרט ע"פ האמור לעיל, אז י"ב תמוז איז דער יום הולדת פון דעם בעל השמחה והגאולה, וואָס האָט גורם געווען צו די גאולה באותו יום.

י"ב תמוז שחל בשבת

בקשר עם חג הגאולה י"ב תמוז שחל בשבת זו, מובא בזה צילום נדיר מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע מדבריו בשיחת ש"פ חוקת-בלק, י"ב תמוז ה'תשמ"ו – בביאור סיבת ההתוועדות בי"ב תמוז ולא בי"ג כבכל שנה (נדפס בלה"ק בלקו"ש חכ"ח ע' 267 ואילך)

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

בראש הדף כתב כ"ק אד"ש מה"מ למניחים: **ראה שבלה"ק**. והוסיף: **מהי ההוספה בהנ"ל (נוסף על הוספה באריכות [או שכתב: הוספת אי בהירות] כו.)**.

בביאור סיבת ההתוועדות בשנה זו **בי"ב תמוז** (ולא **בי"ג תמוז**, כסדר הרגיל אצל בעל הגאולה, ולפעמים גם **בי"ג תמוז** אחרי חצות) נתבאר שהוא מפני **הקביעות ביום השבת**, יום מנוחה ו**גאולה** (מכל ענינים המבלבלים), במילא מתאים שההתוועדות הגאולה תהי' ביום השבת (י"ב תמוז) כי שבת שייך במיוחד לענין הגאולה. ובפרט ש"ב תמוז הוא גם יום הולדת של בעל הגאולה, מזלו גובר, וגרם להגאולה בו ביום. ונוסף לזה נתבאר שגם בענין הגאולה עצמה יש מעלה בי"ב תמוז שהוא כולל גם י"ג תמוז, כנרשם להלן כפי שתפסנו הענין, האם נרשם נכון?

ונוסף לזה - יש לומר אַז אויך בענין הגאולה עצמה איז י"ב תמוז כולל אין זיך י"ג תמוז (נוסף לזה וואָס י"ב תמוז איז יום הולדתו וואָס בכחו איז דעמולט געווען די גאולה). ובהקדים:

דער אַלטער רבי איז מבאר (לקו"ת צו טז, א. וראה תו"א ס"פ וישב) דער חילוק בין חג הפסח לחנוכה ופורים, אַז חגה"פ הוא ביום שנעשה הנס, משא"כ חנוכה ופורים הוא ביום מנוחה. [כאן מחק כ"ק אד"ש מה"מ את תיבת "וי"ל" וכתב: **ה"ז מפורש!**] אַז דאָס איז פאַרבונדן מיט דעם חילוק צווישן אַ יו"ט מן התורה (חגה"פ) און אַ יו"ט מדברי סופרים [כאן כתב כ"ק אד"ש כמה תיבות בצד ימין של הדף ונראה שסימן שייכותם לכאן, אַך בצילום שלפנינו לא ניתן לפענחם מלבד תיבת: **התכללות**] (חנוכה ופורים).

ועפ"ז י"ל אַז עד"ז איז געווען באַ די גאולה פון י"ב-י"ג תמוז (אַ יו"ט מדברי סופרים): י"ב תמוז - יום נצחון המנגד (בדוגמת נצחון המלחמה בכ"ד כסלו), וי"ג תמוז - יום מנוחה שלאח"ז שבו ניתנה תעודת החופש (באופן רשמי), ואותו יום נקבע ליום התוועדות (ע"ד הרגיל). כנ"ל (בדוגמת יום מנוחה בכ"ה כסלו, שנקבע ליום ראשון דחנוכה).

וויבאלד אַז יעדער זאָך אין קדושה איז כלול פון נאָך עניני קדושה, איז אויך אַ יו"ט מד"ס כולל אין זיך אויך די מעלה פון אַ יו"ט מה"ת, וע"ד כל דתיקן רבנן כעין דאורייתא תיקן (פסחים ל, ב. וש"נ), און אַן ענין מה"ת איז כולל אין זיך דברי סופרים, וכמרז"ל דליכא מידי דלא רמיזי באורייתא () - איז דערפון מובן, אַז דער חג הגאולה פון י"ב-י"ג תמוז אע"פ שבכללות הוא ע"ד יו"ט מד"ס האָט אין זיך אויך מעין יו"ט מה"ת, שנקבע ביום שנעשה

זוהי ה"שנה שמלך המשיח נגלה בו"!

ועד להכרזה ש"הנה זה (המלך המשיח) בא", שכבר בא, היינו, שעומדים כבר על סף התחלת ימות המשיח, על סף התחלת הגאולה, ותיכף ומיד המשכתה ושלמותה ● כיון שנמצאים בסמיכות ממש לגאולה, נרגש ומודגש ביותר וביותר ה"טוב" די"ז תמוז ו"בין המצרים", שעי"ז באים להעילוי והשלימות דגאולה האמיתית והשלימה ● הוספה מיוחדת בלימוד התורה בעניני גאולה ומשיח - לא (רק) בתור "סגולה" למחר ולקרב ביאת המשיח והגאולה, אלא (גם ו) בעיקר כדי להתחיל "לחיות" בעניני משיח וגאולה, "לחיות עם הזמן" דימות המשיח ● קטעים משיחת ש"פ בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תש"א - מוגה

המאורעות הבלתי-רצויים די"ז תמוז שמהם נשתלשלו גם המאורעות דתשעה באב) ה' חודש תמוז קשור עם ענינים דהיפך השמחה, חורבן וגלות, ואילו בדורנו זה נתגלה בחודש תמוז ענין של (**שמחה ו**)גאולה - גאולת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בי"ב-י"ג תמוז (שעלייתם ושלמותם באופן ד"ויכולו" נעשית ביום השבת י"ז תמוז), וכדברי בעל השמחה והגאולה במכתבו הידועי' ש"לא אותי בלבד גאל הקב"ה בי"ב תמוז, כי אם גם את כל מחבבי תורתנו הק', שומרי מצוה, וגם את אשר בשם ישראל יכונה", גאולה דכל בני",

א. [. .] ככל שהולכים ומתקרבים יותר לגאולה האמיתית והשלימה, פוחת והולך הרגש החורבן והגלות שבימים אלה, ומוסיף והולך הרגש ההכנה לגאולה, ה"טוב" שבי"ז תמוז ובג' השבועות.

ובלשון הגמרא בביאור הטעם ש"קרי להו צום וקרי להו ששון ושמחה", "בזמן שיש שלום יהיו לששון ולשמחה, יש גזרת המלכות צום, אין גזרת המלכות ואין שלום רצו מתענין רצו אין מתענין", היינו, שכאשר נחלש תוקף הגלות, "אין גזרת המלכות", נחלש תוקף ה"צום" (כ"א "רצו אין מתענין"), ומתקרבים יותר לזמן ש"יהיו לששון ושמחה".

וענין זה מודגש במיוחד בהחידוש שבדורנו זה:¹

במשך כל הדורות שלפנ"ז (מאז

(1) בהבא לקמן - ראה גם לקו"ש ח"ח ע' 308 ואילך.

(2) בראשית ב, א. וראה לקו"ת בהר מא, א. אוה"ת עה"פ.

(3) אגרות-קודש שלו ח"ב ע' פ. וש"נ.

הקשורה גם עם הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו "כיון דשם גאולה עלה"⁴, ובפרט שע"י התחיל שלימות הענין דיפוצו מעינותיך חוצה גם בחצי כדור התחתון, ובאופן שממנו מתפשטים המעינות בכל קצוי תבל, שזוהי ההכנה הכי אחרונה לביאת משיח צדקנו⁵.

וההסברה בזה – שכיון שע"פ כל הסימנים שבדברי חז"ל אודות דרא דעקבתא דמשיחא, דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות (במילא) דור הראשון של הגאולה, לכן, גם בבוא הזמן שאירע החורבן והגלות (החל מי"ז תמוז) מודגש בעיקר (לא תיקון הענין הבלתי-רצוי שבו, אלא) ה"טוב" שבדבר, שזוהי ההכנה לגאולה האמיתית והשלימה.

ובכל זה ניתוסף עוד יותר ע"י שלימות העבודה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה בחצי כדור התחתון (כתוצאה מהגאולה די"ב-י"ג תמוז) במשך יובל שנים, אשר, אם בהתחלת תקופה זו יצא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בהכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", והעיד שכבר סיימו כל עניני העבודה, וצריכים רק "לצחצח הכפתורים", ויתירה מזה, שכבר סיימו גם "צחצוח הכפתורים" וצריכים רק לעמוד הכן ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו, הרי **בסיומה של תקופה זו, בודאי ובודאי ללא כל ספק וספק ספיקא שכבר הגיע זמן הגאולה, ובלשון חז"ל⁶ "כלו כל הקיצין", וגם ענין התשובה (כהמשך המאמר "ואין הדבר תלוי אלא בתשובה") הי' כבר בשלימות, כולל גם השלימות ד"משיח אתא לאתבא צדיקיא בתויבתא"⁷, מצד ניצוץ משיח שבכאור"א מישראל⁸ – הרי כיון שנמצאים בסמיכות**

(4) פרש"י מגילה יז, ב.

(5) אגה"ק דהבעש"ט - כש"ט בתחלתו.

(6) סנהדרין צז, ב.

(7) ראה זח"ג קנ"ג, ב. לקו"ת דרושי שמע"צ צב, ב.

ובכ"מ.

ממש לגאולה האמיתית והשלימה, נרגש ומודגש ביותר וביותר ה"טוב" די"ז תמוז וד"בין המצרים", שע"י באים להעילוי והשלימות דגאולה האמיתית והשלימה⁹.

ב. וחיודש נוסף בדורנו זה גופא – בשנה זו:

נוסף לכך שנמצאים בסמיכות ממש לגאולה האמיתית והשלימה, הרי, שנה זו היא "תהא) שנת נפלאות אראנו" (כהר"ת דמנין השנה שנתפשט בתפוצות ישראל), השנה שבה יקויים היעוד "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", וכבר ראו בפועל "נפלאות" המעידים שזוהי ה"שנה שמלך המשיח נגלה בו", ועד ל"שעה שמלך המשיח בא . . . והוא משמיע להם לישראל ענוים הגיע זמן גאולתכם" (כדברי הילקוט שמעוני¹⁰), ועד להכרזה ש"הנה זה (המלך המשיח) בא"¹¹, **שכבר בא, היינו, שעומדים כבר על סף התחלת ימות המשיח, על סף התחלת הגאולה, ותיכף ומיד המשכחה ושלמותה.**

וכיון שכן, בודאי שבי"ז תמוז (שחל בשבת) ובכל ג' השבועות ד"בין המצרים" **בשנה זו מודגש ענין הגאולה, ולא רק ההכנה לגאולה, אלא שהגאולה באה בפועל ממש ביום הש"ק זה, עוד לפני התחלת (בין ה)מצרים, ובמילא, יהפכו ימים אלו לשון ולשמחה ולמועדים טובים.**

(8) שהרי הפסוק "דרך כוכב מיעקב" (שבפרשתנו כד, יז) שקאי על מלך המשיח (ירושלמי תענית פ"ד ה"ד), קאי גם על כאור"א מישראל, שנקרא בשם "כוכב" (ירושלמי מע"ש ספ"ד), והתיווך בזה - ע"פ הידוע (מאור עינים פינחס כה, יב) שבכאור"א מישראל יש ניצוץ מנשמת משיח.

(9) ויש לומר, שענין זה מודגש במיוחד בשנים האחרונות שבטלה "גזירת המלכות" שהיתה במדינה ההיא בנוגע להפצת היהדות והמעיינות חוצה, ע"ד ובדוגמת דברי הגמרא "אין גזירת המלכות . . . רצו אין מתעניין", כנ"ל בפנים.

(10) ישע"י רמז תצט.

(11) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

ב"ה

קונטרס "יחי המלך" – השיחות שיפקחו לך את העיניים

עד מתי?!

15 שנים ל"יחי המלך"

במלאת 15 שנים להוצאתו לאור של הקונטרס יוצאת המערכת במבצע מנויים נרחב - במסגרתו תנתן אפשרות לרכוש מנוי שנתי לקבלת הקונטרס ע"י הדואר, בתשלום דמי המשלוח בלבד

להצטרפות למעגל המנויים - נא לשלוח מעטפה לכתובת המערכת (שבע' 2), ובה שם וכתובת מדויקים בצירוף דמי המשלוח לפי הנתונים דלהלן:

גליון בודד: 2 ש"ח לשבוע (100 ש"ח לשנה).

מ-2 עד 14 גליונות: 3 ש"ח לשבוע (150 ש"ח לשנה).

מ-15 עד 28 גליונות: 5 ש"ח לשבוע (250 ש"ח לשנה).

מ-28 גליונות ומעלה - יש לפנות טלפונית למערכת הקונטרס לבירור מחירי המשלוח, טל': 9600-667 (03)

התשלום הינו עבור המשלוח בלבד

הקונטרסים עצמם מחולקים ללא תשלום

ניתן להזמין גם כמויות גדולות לבתי כנסת ולאירועים, כמו-כן, ניתן לחלק את הקונטרס כתשורה בשמחות, בתוספת כיתוב על עמוד השער

זה הזמן להצטרף למעגל העולמי של לימוד עניני גאולה ומשיח מתוך הקונטרס "יחי המלך" - "הדרך ישרה" הקלה והפהירה ביותר מבין כל דרכי התורה . . . לפעול התגלות וביאת המשיח

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

קער א וועלט היינט!

תמליל מסרט ההקלטה בתרגום חפשי ללה"ק - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

בענין בנין בית המקדש וחורבן בית המקדש טוען הרגוצ'בער¹, שחורבן בית המקדש הוא דבר הנמשך, היינו, אין הפשט שבית המקדש נחרב כמעט לפני אלפיים שנה ומאז ישנה אבילות ישרה² - שלכן ישנם שלשת השבועות ותשעה באב וכיו"ב, ובכל יום אומרים "ותחזינה עינינו גו" ומתפללים על הגאולה וכו' - על דבר שאירע לפני למעלה מ-19 מאות שנה, אלא אומר (הרגוצ'בער): לא! חורבן בית המקדש הוא בכל יום ויום!

במילא מובן, כיצד צריכה להיות הצעקה "עד מתי" בכל יום ויום!...

ואומר (הרגוצ'בער) שמפורש כן בירושלמי: נאמר בירושלמי³ "כל דור שאינו נבנה (ביהמ"ק) בימיו מעלין עליו כאילו הוא החריבו!"

[כלומר, מחורבן ביהמ"ק] עברו כבר תשע-עשרה מאות שנה עם עוד שנים לאחרי זה, כיון ש[נמצאים] ביום חמישי פ' פנחס, לאחרי תפלת מעריב - ולא נבנה ביהמ"ק, יש לדעת שהצעקה על הגאולה צריכה להיות כאילו חרב ביום חמישי פ' פנחס!...

איי מה שאתה עורך התוועדות וזהו יום גאולה וכו' - יהודים התרגלו כבר שתובעים מהם להיות נמנע הנמנעות, נמנעות בבת אחת: תובעים ממנו להיות נשמה בגוף, ויחד עם זה אומרים לו ש"על כרחך (אבל) אתה חי"⁴, זה צריך להיות "על כרחך"; בנוסף לזה עליו לקיים את מצות "ונשמרתם מאד לנפשותיכם"⁵ בשמחה ובטוב לבב, וביחד עם זה הוא צריך לעמוד במעמד ד"בכל מאדך"⁶... במילא הנשמה שלו מחזיקה מעמד בגוף רק "על כרחך", ויחד עם זאת הוא מקיים בשמחה ובטוב לבב את קישור הנשמה עם הגוף, לא כלות הנפש בפועל;

כיון שאתמול יהודים צעקו "עד מתי", שלשום צעקו "עד מתי", וכל הימים שלפני-זה צעקו "עד מתי", ואח"כ, רחמנא ליצלן, חרב בית המקדש היום בבוקר או היום בצהריים, מובן מכך כיצד צריכה להיות הצעקה "עד מתי" עכשיו!!

וכאמור, אין זה ענין של פשט'ל אלא הלכה בתורה - התורה אומרת שמי שלא נבנה ביהמ"ק בימיו [מעלין עליו] כאילו כך וכך...

תארו לעצמכם: כאשר נחרב בית המקדש ועומד שם יהודי שהוא 'יהודי קשה', יהודי מ'אבן' ("א שטיינער איד") עם "לב האבן"⁷ ורואה איך נחרב ביהמ"ק בימיו, הרי הוא הי' הופך את העולם! אומרת תורת אמת ותורת חיים הוראה בחיים - הפוך את העולם היום ("קער א וועלט היינט")!!!...

(משיחת י"ב תמוז ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

(3) יומא פ"א ה"א. מדרש תהלים סוף מזמור קלז.

(4) אבות ספ"ד.

(5) ואתחנן ד, טו.

(6) שם, ו, ה.

(7) ל' הכתוב - יחזקאל יא, יט, לו, כו.

(* התיבות שהודגשו הם במקומות שבהם הגביה כ"ק אד"ש מה"מ את קולו הק'.

(1) מפנעצ"פ סל"ז (ע' קמא).

(2) בסרט הקלטה נראה שאומר "ישרה", אבל כנראה הכוונה ל"ישנה". וראה יבמות מג, לב ובפרש"י שם. ועוד.

ג. ומזה מובן שבימי בין המצרים דשנה זו צריך להיות "שטורעם" מיוחד ביתר שאת וביתר עוז בכל הקשור ללימוד עניני גאולה ומשיח ובנין ביהמ"ק השלישי:

ידוע ומפורסם בתפוצות ישראל מכו"כ שנים ע"ד המנהג שבימי בין המצרים מוסיפים בלימוד התורה בעניני בית הבחירה¹², על יסוד דברי המדרש¹³ "בא וראה כשהקב"ה מראה ליחזקאל את צורת הבית מה הוא אומר, הגד את בית ישראל את הבית ויכלמו מעונותיהם ומדדו את תכנית¹⁴, אמר יחזקאל לפני הקב"ה, רבש"ע, עד עכשיו אנו נתונים בגולה בארץ שונאינו ואתה אומר לי לילך ולהודיע לישראל צורת הבית. . . וכי יכולין הן לעשות, הניח להם עד שיעלו מן הגולה, ואח"כ אני הולך ואומר להם, א"ל הקב"ה ליחזקאל ובשביל שבני נתונים בגולה יהא בנין ביתי בטל. . . גדול קרייתה בתורה כבנינה, לך אמור להם ויתעסקו לקרות צורת הבית בתורה, ובשכר קרייתה שיתעסקו לקרות בה אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקין בבנין הבית".

[. . .] וע"פ האמור לעיל שבשנה זו במיוחד (נוסף על ההדגשה המיוחדת שבכללות דורנו זה) מודגש רק ה"טוב" די"ז תמוז וד"בין המצרים", כיון שעומדים על סף הגאולה שבאה תיכף ומיד ממש, מובן שלימוד הלכות בית הבחירה בשנה זו צריך להיות באופן אחר לגמרי:

לכל לראש - שהלימוד הוא לא מצד התגברות רגש האבילות וההשתדלות לתקן החסרון דחורבן ביהמ"ק, אלא (גם) לולי החורבן) מצד הכוסף וההשתוקקות להמעלה והשלימות דביהמ"ק השלישי, עליו נאמר¹⁵ "גדול יהי' כבוד הבית הזה האחרון מן

(12) ראה לקו"ש חי"ח ע' 420. ועוד.

(13) תנחומא צו יד.

(14) יחזקאל מג, יו"ד.

(15) תגי ב, ט. וראה זח"א כח, א.

הראשון", גדלות שלא היתה מעולם (לא בבית שני, ולא בבית ראשון, ולא במשכן שעשה משה), ובמילא לא ה' בה חורבן, ובאה באופן של הוספה ושלימות על מעלת המשכן, בית ראשון ובית שני (ולא רק באופן שמחזירים דבר שהי' מקודם שנלקח בתורת "משכון"¹⁶).

ועוד ועיקר - שהלימוד הוא מתוך ידיעה והכרה בוודאות גמורה שאין זה "הלכתא למשיחא", כי אם, הלכה למעשה בפועל ברגע שלאח"ז, כיון ש"מקדש העתיד שאנו מצפין בנוי ומשוכלל (כבר עתה למעלה, ותיכף) יגלה ויבוא משמים"¹⁷ ברגע כמימרא!

וע"ד המדובר בתקופה האחרונה¹⁸ בנוגע להוספה המיוחדת בלימוד התורה בעניני גאולה ומשיח¹⁹ - לא (רק) בתור "סגולה" למהר ולקרב ביאת המשיח והגאולה, אלא (גם) ובעיקר כדי להתחיל "לחיות" בעניני משיח וגאולה, "לחיות עם הזמן" דימות המשיח, עי"ז שהשכל נעשה ממולא וחדור בהבנה והשגה בעניני משיח וגאולה שבתורה, ומהשכל מתפשט וחדור גם ברגש הלב, ועד להנהגה בפועל במחשבה דיבור ומעשה באופן המתאים לזמן מיוחד זה, שעומדים על סף הגאולה, ומראים באצבע ש"הנה זה (המלך המשיח) בא".

ד. ויש להוסיף בביאור הצורך והמעלה דלימוד התורה בעניני משיח וגאולה ובנין ביהמ"ק השלישי ככניסה להתחלת ימות המשיח - ובהקדמה:

(16) ויש לומר, שענין זה מרומז גם בלשון המדרש "וכי בשביל שבני נתונים בגולה יהא בנין ביתי בטל. . . אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקין בבנין הבית" - בנין חדש שלא ה' קודם (לא רק החדרת המשכון).

(17) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.

(18) סה"ש תנש"א ח"ב ע' 501-2. ועוד.

(19) ועצ"ע אם ההוספה המיוחדת דלימוד הלכות בית הבחירה הקשורה עם ימי בין המצרים (גם כשהלימוד הוא באופן האמור) מתחילה בי"ז תמוז כשחל בשבת, כיון שסו"ס קשור לימוד זה עם ימי בין המצרים דוקא, או שהוא ע"ד אמירת שירו של יום.

ההתחלה היא באופן ד"אראנו", היינו שהתרחשות ה"נפלאות" היא באופן שמלכתחילה מראה אותם הקב"ה (ולא באופן שתחילה מתרחשים "נפלאות", ואח"כ מראים אותם).

משא"כ כשהסדר הוא באופן ד"נפלאות אראנו" (כסימנה של השנה, תשנ"א, תהא שנת נפלאות אראנו), שמתרחשים מאורעות שהם בגדר של "נפלאות", ואח"כ צריכים להתחיל להסביר ולבאר ולעורר ע"ד ראיית הנפלאות, להתבונן ולראות בהם סימני הגאולה, ועוד ועיקר, שעדיין לא ה' "אראנו" ע"י הקב"ה בעצמו (שהקב"ה בעצמו מראה לכאור"א מישראל הנפלאות דהגאולה, שאז אין צורך בהסברים וביאורים להחדיר ההכרה וההרגשה ש"הנה זה בא") – קשה לפעול שיחדור בהכרה והרגש דהאדם.

והעצה לזה – ע"י לימוד התורה בעניני משיח וגאולה, כי, בכח התורה (חכמתו של הקב"ה שלמעלה מהעולם) לשנות טבע האדם²³, שגם כאשר מצד הרגש שלו נמצא עדיין ח"ו מחוץ לענין הגאולה (כיון שלא יצא עדיין מהגלות הפנימי), הרי ע"י לימוד התורה בעניני הגאולה מתעלה למעמד ומצב של גאולה²⁴, ומתחיל לחיות בעניני הגאולה, מתוך ידיעה והכרה והרגשה ש"הנה זה בא".

23 ראה דרו"ל עה"פ לא-ל גומר עלי (ירושלמי כתובות פ"א ה"ב. וש"נ. והובא להלכה בש"ך (ושו"ע אדה"ז) יו"ד סקפ"ט סק"ג (סק"ג)).

24 נוסף על השייכות דלימוד התורה (כל עניני התורה) לגאולה, כמארז"ל "אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה" (אבות פ"ו מ"ב – שלומדים בשבת זה).

אף שאמרו חז"ל²⁵ שמישיח בא "בהיסח הדעת", אין זה בסתירה ח"ו למחשבה והתבוננות באופן של "דעת" (שמקשר דעתו בקשר אמיץ וחזק מאד ויתקע מחשבתו בחוזק²¹) בעניני משיח וגאולה [ולכל לראש המחשבה וההתבוננות לידע ולהכיר שעומדים כבר בהכניסה לימות המשיח, "הנה זה בא", כיון שכבר כלו כל הקיצין, וכבר עשו תשובה, וסיימו כל עניני העבודה בשלימות, ככל פרטי הדברים האמורים לעיל (ס"א-ב)] – כי, "היסח הדעת" פירושו "למעלה מן הדעת"²², היינו, שלאחרי שענין זה חודר בדעתו (ע"י המחשבה וההתבוננות כו'), ה"ז נעשה אצלו באופן שב(ה)היסח(ו)למעלה מן הדעת.

ובנוגע לפועל – למרות ה"שטורעם" שבדבר בתקופה האחרונה בשנה זו, תהא שנת נפלאות אראנו, לאחרי ראיית הנפלאות המעידות שזוהי ה"שנה שמלך המשיח נגלה בו", רואים שישנו קושי ("עס קומט אן שווער") להחדיר ההכרה וההרגשה שעומדים על סף ימות המשיח ממש עד שיתחילו "לחיות" בעניני משיח וגאולה.

ומהטעמים לזה (נוסף על הגלות הפנימי כו') – כיון שחסר עדיין בהענין ד"אראנו נפלאות" כהלשון והסדר שבכתוב ("כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"):

הדיוק ד"אראנו נפלאות" הוא בשתיים: (א) "אראנו", דקאי על הקב"ה, היינו, שהקב"ה מראה בעצמו, ולא ע"י נביא וכיו"ב, (ב)

20 סנהדרין צז, א.

21 תניא ספ"ג.

22 תניא אנה"ק ס"ד (קה, ב).

מוקדש לזכות ר' יעקב מיכאל הלוי בן עלקא וזוג' מרת אסתר בת בלומה גוטה שיחיו וילדיהם: מיכל, נחמה, יוסף יצחק הלוי, חנה ומנחם מענדל הלוי שיחיו גינזבורג ולזכות זקניהם: מרת עלקא תחי' בת רייזל ומרת בלומה גוטה תחי' בת נחה לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו ותיכף ומיד ממש

ובארץ הקודש גופא – הולך כאו"א בריקוד לירושלים עיר הקודש, לבית המקדש ולקדש הקדשים,

כידוע²⁰, שעבודת הכניסה של כהן גדול ביום הכיפורים לקדש הקדשים שייכת אצל כל יהודי – כי כל יהודי הוא מ"ממלכת כהנים"²¹, "כהנים גדולים"²² – מצד בחי' יחידה ("אחת") שבנפש²³ (בחי' משיח) שישנו בכל יהודי²⁴ [כידוע הראי"ה²⁵ מ"דרך כוכב מיעקב"²⁶, שבירושלמי²⁷ מפרש זאת על סתם יהודי ובמ"א²⁸ מפרשים זאת על משיח צדקנו], כפי שזה מתאחד עם היחידה שבזמן – "אחת בשנה"²⁹ (יוה"כ"פ), ויחידה שבמקום – קדש הקדשים.

וענין זה יהי' מיד בתחלת גאולה העתידה – שהיא בדוגמת הענין דיוה"כ"פ, היינו, ע"ד שלימות הכפרה והטהרה שביה"כ"פ, חמש טבילות³⁰ – כך גם יהי' בגאולה העתידה, "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם"³¹, "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ"³²; ועד"ז שיוה"כ"פ הוא "קץ מחילה וסליחה לישראל"³³ – כך גם בגאולה העתידה הקשורה עם תשובה, "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין"³⁴.

וע"י גילוי היחידה של כל יהודי, נפעל גילוי היחידה הכללית – משיח צדקנו³⁵, בגאולה האמיתית והשלימה, ובמהרה בימינו ממש.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בלק, י"ד תמוז ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)

20 ראה עד"ז בארוכה ב"יחי המלך" קיד ע' 11 ואילך. רפ"א.

21 יתרו יט, ו.

22 ס"פ תצוה. אחרי טז, לד.

23 בעל הטורים עה"פ.

24 רמב"ם הל' עבודת יוה"כ"פ פ"ב ה"ה.

25 תוד"ה עד אחת – מנחות יח, א.

26 יחזקאל לו, כה.

27 מאור עינים ס"פ פינחס. וראה גם סה"מ תרמ"ג ע' ע.

28 זכרי' יג, ב.

29 מאור עינים שם. וראה לקו"ש ח"ב ע' 599. ועוד.

30 רמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ז.

31 בלק כד, יז.

32 שם פ"ז ה"ה.

33 מע"ש ספ"ד.

34 רמ"ז לזח"ג רס, ב (נדפס במק"מ קצ, ב). ל"ת

35 ירושלמי תענית פ"ד ה"ה. וראה רמב"ם הל' מלכים

36 הראי"ה בראשית עה"פ ויתהלך חנוך.

המדור מוקדש לזכות

ר' מיכאל נחמיה בן חוה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו

ולזכות מרת ח' רחל בת שפרינצא שנאח

ולזכות אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בתיה רות בת שרה שיחיו

וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו

ולזכות שושנה חסיה בת מינדל לזיווג הגון, ולזכות דוד יעקב בן מינדל לרפ"ש בגו"ר ולזיווג הגון

ולזכות יוסף יצחק בן רייזל פרומה לברכה והצלחה בגו"ר ולזכות צבי בן ח' רחל לרפ"ש וקרובה

המדור כתב-יד-קודש מוקדש

לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

זאת-אומרת, שגלות היא לאו דוקא ענין של עונש, היות ומדובר על זרעו של אברהם יצחק ויעקב והשבטים, וח"ו לומר שמגיע להם ענין של גלות – אלא הגלות היא בכדי ש"אחרי כן יצאו ברכוש גדול", וכפי שהי' בפועל – "וישאלו ממצרים כלי כסף וכלי זהב . . וינצלו את מצרים"¹¹, בני לקחו את כל הכלי כסף וכלי זהב שהיו בארץ מצרים, "רכוש גדול" בגשמיות, ועאכו"כ ה"רכוש גדול" ברוחניות (בירור הניצוצות).

מכך מבין ה"בן חמש", שכן הוא גם בגלות הנוכחית:

אריכות הגלות אינה לשם עונש, אלא בגלל רצונו של הקב"ה שבני ישראל יקבלו את ה"רכוש גדול", שלא בערך כלל ל"רכוש גדול" שהי' ביציאת מצרים, כי אז לקחו רק את הענינים שהיו בארץ מצרים, משא"כ עכשיו צריכים לקחת את הענינים מכל העולם כולו; וה"בן חמש למקרא" מבין, שכשם שהקב"ה אין-סוף כך גם ה"רכוש גדול" יכול להיות אין-סוף – לכן אורכת הגלות כ"כ הרבה (שלא בערך לאורכה של גלות מצרים), בכדי שבנ"י יקבלו "רכוש גדול" רב, וככל שהיא מתארכת יותר – ניתוסף עוד יותר ב"רכוש גדול".

ה. לאחר ה"כנה"ל נשאר עדיין השאלה: עד מתי, כמה השיעור!...!

ואם בשביל ה"רכוש גדול" – הרי נוסף לזה שיעוד בגלות מצרים טענו בני ישראל שמוותרים על ה"רכוש גדול", "ולואי שנצא בעצמנו"¹² – אזי בימינו אלה ישנו כבר בפועל ה"רכוש גדול" ברוחניות, בעניני התורה ומצוותי, "אין לנו שיעור רק התורה הזאת", לאחר שישנו ריבוי הכי גדול של "מעשינו ועבודתינו"¹³ בתומ"צ, הפצת היהדות והפצת המעיינות הוצה,

וכדברי בעל הגאולה¹⁴, שכבר סיימו את כל העבודה ועכשיו נשאר רק "לצחצח את הכפתורים", ו"עמדו הכן כולכם"¹⁵ לקבל פני משיח צדקנו.

אמנם ענין זה לא מובא בפרש"י ובמילא רש"י לא צריך לתרץ קושיא הנ"ל (ד"עד מתי" כ"י נשאר רק לצחצח את הכפתורים),

אבל, בדורנו נתגלה הדבר ע"י ה"תלמיד ותיק"¹⁶, התלמיד חכם האמיתי שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובמילא שואל עכשיו הילד: "עד מתי!?"

הוא כבר צחצח את הכפתורים וכל הזמן מצחצח, הוא מצחצח ומצחצח, ועושה זאת בנימוס (כטבעו של ילד) – ועדיין לא בא!...

ו. ויה"ר שלא יצטרכו לצעוק "עד מתי" כיון שמיד בשבת זו הולכים בריקוד כל בני ישראל, "בנערנו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"¹⁷, לקבל פני משיח צדקנו,

ויחד עם משיח – הולכים בריקוד לארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹⁸, וכובשים את ארץ ישראל לא בדרך נס אלא בדרך הטבע, משום שזה בא לאחר ה"הכנה ועבודה בזמן הגלות, ובפרט ע"י העבודה ד"עשה כאן ארץ ישראל"¹⁹,

(11) בא יב, לה-לו.

(12) ברכות ט, ריש ע"ב.

(13) תניא רפ"ז.

(14) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(15) אג"ק שלו ח"ד ריש ע' רעט. וש"נ.

(16) מגילה יט, ב.

(17) בא י, ט.

(18) עקב יא, יב.

(19) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תפה ואילך.

סה"ש תנש"א ח"ב ע' 695 ואילך.

כל הסימנים ד"עקבתא דמשיחא" מתגלים כעת

לפני זמן מה, דובר¹ ע"כ שלפי כל הסימנים שהובאו בגמ', נמצאים אנו בזמן ד'עקבתא דמשיחא', ובמילא על זמן זה קאי לשון הכתוב² – "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים", שכל הענינים והתכונות הבלתי-רצויות שהאדם העלים והסתיר מעיני אחרים, יבוא לידי גילוי.

ויתירה מזה – גם התכונות הבלתי-רצויות של האדם, שהיו נעלמים ממנו עצמו, או שידע על קיומם אך דימה לעצמו שאינם רע, מפני שלמד בהם פירוש מזויף, וממילא לא תיקן ובייר את הענינים האלו – הנה ב'עקבות משיחא' יבוא לידי גילוי, "יתבררו ויתלבנו".

וטעם הדבר (שלפני ביאת המשיח יתגלו הענינים הבלתי רצויים, דלכא' איזה עילוי יש בדבר) – דמכיון שלפני ביאת המשיח צריכים לברר ולזכך ("יתבררו גו' ויצרפו גו'") את כל הענינים, ואם יהיו הענינים הבלתי רצויים בהעלם, לא יוכל לבררם ולזככם;

ולכן בסוף זמן הגלות לפני הגאולה – "יתבררו ויתלבנו", כל הענינים הבלתי רצויים של האדם יהיו בגלוי על השולחן, והאדם יוכל לתקנם ולבררם ולזככם ולהעלותם לקדושה.

ובד בבד עם גילוי הענינים הבלתי רצויים, האדם מקבל את מלוא הכוחות לברר ולתקן אותם, ובשעתא חדא וברגעא חדא.

ולכן, מעתה (לאחרי שהאדם קיבל כוחות) אין הדבר תלוי אלא באדם עצמו, שיוריד מעט מהישות שלו, וישים את לבו לענינים הצריכים בירור וזיכוך – "כזה ראה", ו"קדש" – ויברר אותם, ואפי' באצבע קטנה, ואז ירדו מהם כל ה"סיגים", ועד שישאר "מקשה אחת" של זהב טהור – יהודי שהוא "מנורת זהב כולה"³.

ובנוגע לענינו – מכיון שדובר שעתה התחיל הזמן של עקבתא דמשיחא והנה הנה משיח בא, לכן, כל הענינים שהיו יכולים להתגלות לאט לאט, כדי שיוכלו לברר בקלות ענין אחרי ענין, ופרט אחרי פרט, וממילא הענין הי' לוקח משך זמן רב – נעשו בזמן קצר, כדי שישלימו מיד את הבידורים.

וכנראה במוחש שבעת האחרון, הענינים הבלתי רצויים, "מלחמה בה", ושהאדם מחשיב את עצמו וכו' וכו' – "יתבררו", באו לידי גילוי.

אמנם צריך להבין דלכאורה (האמירה שעכשיו סוף זמן הגלות, ולכן צ"ל "יתבררו גו' מיד) הרי זה דחיקת הקץ?

ואף שמצינו סיפורים בדברי ימי ישראל על גדולי ישראל שהי' להם כח לדחוק את הקץ, וממילא היו חייבים לשמוע בקולם, אפי' שעדיין לא הגיע הזמן דהקץ.

(1) ראה שיחת פורים תשמ"ט ס"י ואילך, סכ"ו ואילך. (2) דניאל יב, יו"ד.

(3) ראה לקו"ר ר"פ בהעלותך. ובכ"מ. ועוד.

הרי לכאורה יש בזה (דחיקת הקץ) חסרון, מפני שלא משלימים את בירור כל הניצוצות. וכביאור אדמו"ר האמצעי (בהבנה והשגה, בחכמה בינה דעת, בספרו "שערי אורה"⁴), שבאם הגאולה תהי' "בעתה" אזי יושלמו הבירורים דכל הניצוצות, כולל הניצוצות הקטנים כו', מכיון שהולכים צעד אחר צעד ומבררים את כל הניצוצות; משא"כ אם הגאולה תהי' באופן של "אחישנה" (ודחיקת הקץ), אזי לא יהי' די זמן לברר את כל הניצוצות, והניצוצות הקטנים, כמו גם הניצוצות שבספק – יאבדו, ועד שיהיו יהודים שיאבדו רח"ל.

אמנם בזמנינו זה – אין חשש לענין זה ולכן יכולים לזרז את הגאולה, וטעם הדבר: מכיון ש"כלו כל הקיצין"⁵, וכבר עבר הזמן שצריכים "אחישנה", ואפי' "בעתה" הראשון השני והשלישי וכו' וכ' כבר הי', הרי אין שום חסרון בזירוז הגאולה.

ויה"ר שיהי' כמ"ש בשיעור חומש די"ב תמוז "לא הביט און ביעקב, ולא ראה עמל בישראל"⁶, שלמרות שיש בישראל "און" ו"עמל", ועד ש"תורת אמת" קוראת לזה און ועמל, עכ"ז הקב"ה "לא הביט" על זה. וזה נעשה ע"י הקב"ה עצמו – "ואני המתחיל", ללא כל בקשה מהיהודי.

(משיחת י"ב תמוז ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)

4) שער הפורים ד"ה יביאו לבוש מלכות פצ"ד ואילך. (6 פרשתנו כג, כא.

5) סנהדרין צז, ב.

קושיא חזקה ביותר:

מדוע אכן משיח עדיין לא בא?!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. על הפסוקי "אראנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב דרך כוכב מיעקב גו' ומחץ פאתי מואב", מפרש רש"י: "רואה אני שבחו של יעקב וגדולתו, אך לא עתה הוא אלא לאחר זמן . . ומחץ פאתי מואב – זה דוד כו'".

שני פסוקים לאח"כ², מפרש רש"י: "וירד מיעקב, ועוד יהי' מושל אחר ביעקב. והאביד שריד מעיר, מעיר החשובה ועל מלך המשיח אומר כן כו'".

ב. וצריכים להבין:

אם בנוגע לדוד המלך, שהי' ארבע מאות שנה לאחרי זמנו של בלעם [כפי שהרמב"ם מחשב בתחילת הל' בית הבחירה], מבהיר רש"י ש"לא עתה הוא אלא לאחר זמן" – עאכו"כ בנוגע ל"מלך המשיח", שגם אחרי אלפי שנים עדיין לא הגיע, ואפי' בזמן רש"י זה הי' אלפיים שנה בערך מזמן ההוא – הרי בודאי שהיו צריכים להבהיר ש"לא עתה הוא אלא לאחר זמן"?!³

2) שם, יט.

1) פרשתנו כד, יז.

ולזה ניתוספה קושיא חזקה יותר ("קלאץ קושיא") אצל ה"בן חמש למקרא" – מדוע אכן משיח עדיין לא בא לאחר כ"כ הרבה שנים!?

הוא יודע ש"מפני חטאינו גלינו מארצנו"³, אבל לאחר שיעורכים חשבון כמה אנשים היו בזמן בית שני (ויודעים בערך כמה אנשים היו), ולאחמ"כ בכל דור ודור (בגלות) נוספו עוד יהודים (יותר או פחות, אבל בכל דור נוספו) שהגיעו לשמונה עשרה לחופה וכיו"ב, וקיימו מצות פרו ורבו, במילא ניתוסף ריבוי של תורה ומצוות ומעשים טובים!

ואפילו אם יאמרו שרובם היו חוטאים ופושעים, הרי בודאי שעשו תשובה ותקנו את ה"חטאינו" במשך כמה שנים בתחלת הגלות. ואפי' אם היו חטאים רבים – אי אפשר לומר שהתיקון יארזך זמן רב כל כך, כמעט אלף שנה (בזמן רש"י) וכיו"ב?!

ובפרט כאשר משווים זאת לגלות בבל – שהיתה שבעים שנה כנגד שבעים שמיטות שבטלו, כפי שה"בן חמש למקרא" למד קודם (בפ' בחוקותי⁴) –

במילא, שואל ה"בן חמש למקרא": אפילו אם נאמר שבבית שני היו הרבה יותר חטאים מאשר בזמן בית ראשון, אבל הרי (החטאים) הם קצת בערך (לבית ראשון), ובפועל הוא רואה שעונש הגלות לגמרי שלא בערך – שלאחרי בית ראשון היו בני ישראל שבעים שנה בגלות, ואילו לאחר בית שני נמשכת הגלות לא רק פעמיים שבעים ולא שלש פעמים שבעים, אפילו לא שבע פעמים שבעים (490) ("שבע על חטאתיכם"⁵) – אלא הרבה יותר!

ואי אפשר לומר שבכל דור ודור (בגלות) ניתוספו עוד "חטאינו", ובמילא זה האריך את הגלות – כי אז לא מובן: למה ממתין הקב"ה באם כל דור מאריך עוד יותר את הגלות?!

ג. ידוע הטעם ע"פ פנימיות התורה⁶ לאריכות הגלות: כיון שהנשמות בזמן הבית היו נשמות כלליות וביררו ניצוצות כלליים, משא"כ הנשמות בזמן הגלות הם נשמות פרטיות שיש בכחם לברר ניצוצות פרטיים בלבד, לכן זה דורש הרבה יותר זמן והרבה יותר נשמות כדי לברר את כל הניצוצות ולברר את ה"חטאינו" של הנשמות כלליות כו'.

אבל ה"בן חמש למקרא" לא למד זאת, ויתירה מזו – הרי זה היפך שכל הפשוט של "בן חמש למקרא" המבין שכאשר אדם אחד חוטא, התיקון לזה הוא ע"י עונש (גלות) של אחד כנגדו, על-דרך מ"ש⁷ "לא יומתו אבות על בנים ובנים לא יומתו על אבות" ו"האיש אחד יחטא ועל כל העדה תקצוף"⁸!?

ד. והביאור הוא:

דובר כמ"פ, שבדרך כלל רש"י סומך על החזקה שה"בן חמש למקרא" זוכר את מה שלמד לפני⁹, שלכן אינו צריך לחזור שוב על פירושו (חוץ מפעמים בודדות היכן שישנו טעם מיוחד, או בספר שני וכיו"ב).

ועד"ז בענינו: כאשר ה"בן חמש" לומד בתחלת הפרשה⁹ "הנה עם יצא ממצרים", הוא נזכר מיד במה שלמד אודות גלות מצרים (וכפי שגם אמר זאת בסדר פסח): "ויאמר לאברם ידע תדע כי גר יהי' זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה ואחרי כן יצאו ברכוש גדול . . ודור רביעי ישוּבו הנה"¹⁰.

3) נוסח תפלת מוספין של רגלים.

7) תצא כד, טז.

4) כו, לד-לה.

8) קרח טז, כב.

5) שם, יח.

9) כב, ה.

6) תו"א וישב כז, ד.

10) לך לך טו, יג-טז.